دختران نینجای ایران: تینا روشن‌نیا، لیلا جمشیدی، عاطفه امره، نیلوفر اسعدی، ساحل جعفری شیوا نوابی، صدف تهرانی، فرانک غلامی، الهه ربانی، فائزه صادقی، آویشن منفش

عکس‌ها: روزبه رستمی، شرق

گزارش ویژه «شرق» از رنجرهای ایرانی که در دنیا مطرح شدند

دختران نینجا بر پشت‌بام

سجاد فیروزی

از درکه وارد می‌شوند شورواشتیاق جوانی و سرزندگی در وجودشان موج می‌زند؛ حس مثبتی به همراه خودشان دارند و انگار هرگز خسته نمی‌شوند. اینها همان دختران نینجای ایرانی هستند که چند وقتی می‌شود عکس‌ها و فیلم‌هایشان حسابی در شبکه‌های مجازی داخلی و خارجی گل کرده است. کمتر می‌شود با هم شوخی نکنند.

همدیگر را مدت‌هاست که می‌شناسند و حالا مثل یک خانواده کنار هم تمرین می‌کنند. قدمت «نینجارنجر» در ایران بیش از ۱۰ سال است با توجه به صورت فعالیتش را شروع کرده است. اینکه الان جمع ارتباطی بسیار قوی با همدیگر دارند هم دقیقه به هم خیاط است؛ تقریبا نیمی از آنها نزدیک به ۱۰ سال است با هم تمرین می‌کنند.

خانواده کوچکی که سال ۱۳۸۳ با تعداد بسیار اندکی کار را شروع کرده‌اند. حالا بیش از چهار هزار نفر هستند و هر روز هم به تعدادشان افزوده می‌شود. «این رشته ورزشی سال ۸۳ تاسیس شد و هنوز از بین نه شما افرادی که علاقه‌مند به این فعالیت می‌شوند اضافه می‌شود. درحال‌حاضر نزدیک به چهار هزار نفر نیروی زن در سراسر ایران مشغول این فعالیت هستند که از این تعداد دو هـزار نفر در تهران فعالیت می‌کنند. این بخشی از صحبت‌های تینا روشن‌نیا، بنیانگذار رشته ورزشی نینجارنجر است که خودش به نوعی اولین فردی بوده که از جمع زنان وارد این رشته شده است. همان موقع که به سالنی برای تمرین داشته و به اینکه کار را حتی برای وارد شدن به این رشته، از آن زمان که کار را شروع کردیم طی چهار سال بعد، چون مجوز نداشتیم و وقتی هم مجوزی در کار نباشد، باشگاهی در اختیار شما قرار نمی‌دهند تا بتوانید تمرین کنید. به همین دلیل نزدیک به یک‌سال‌ونیم از زمان کار را شروع کردیم، به همراه تعدد دیگر زنان به دختران خانه دو تمرین می‌کردیم. خانه را کرده بودیم باشگاه و بعد از یک‌سال‌ونیم هم مجبور شدیم خانه را عوض کنیم. چون همه چیزش را خراب کرده بودیم».

واکنش مردم

دختران نینجا به دو سال است که نینجارنجرهای زن ایرانی بیشتر مطرح شده‌اند و می‌توان تعدادی از آنها را بعضا در مکان‌های عمومی از جمله پارک‌ها دید که مشغول تمرین‌کردن هستند؛ اما واکنش‌ها به آنها جالب است؛ اینکه عده‌ای با حیرت به تمرینات و لباس‌هایشان نگاه می‌کنند و عده‌ای هم سعی می‌کنند به خودشان بقبولانند این فعالیت را به زنان‌ها متفاوت هستند.

شیوا که ۱۳ سال می‌شود نینجارنجر است و الان علاوه بر مربیگری در این رشته، ۱۰سالی می‌شود مسئول برگزاری مسابقات نینجا در داخل ایران است می‌گوید: «وقتی در محیط باز تمرین می‌کنیم که یقیه می‌بینند، اول که فانتزی برخورد می‌کنند و کار را تـمسخر می‌کنند؛ مثل اینکه ملا می‌گویند هی لایکیشت نینجا! شمشیرت کو؟!» ... بعد هم که کمی با بچه‌ها نگاه می‌کنند و دست‌آخر هم جلو می‌آیند و می‌پرسند چطور می‌شود یک نینجا شد و تمرینات را در چه باشگاه‌هایی می‌توان انجام داد؟ خودم به‌شخصه تا به حال خیلی نرفته‌ام که کسی بعدا نیاید و بپرسد که چطور می‌توانم در این رشته فعالیت کنم. این موضوع برای مردم که به نینجاهای زن رشته می‌کنند، عجیب است؛ ولی برای آقایانی که همین حرکت‌ها را انجام می‌دهند مورد عجیبی نیست، چون معمولا خانم‌ها از فیلم فانتزی و ظریف می‌بینند و به‌خاطرهمین فلمی ماها را در مسابقات یا در شرایطی تمرینی در پارک و فضای باز می‌بینند بیشتر جیب می‌شوند و می‌گویند واوا! اصلا چنین چیزی هست؟ ما خودمان هیچ‌وقت چنین چیزی را ندیده بودیم».

باشگاه‌های نینجا

اگر قرار باشد کسی نینجا شود یا حداقل تمرینات این رشته ورزشی را پیگیری کند، می‌تواند به باشگاه‌های رزمی سر بزند که الان در سطح تهران گسترده هستند؛ چیزی نزدیک به ۴۵ یا ۵۰ باشگاه در تهران وجود دارد که این رشته ورزشی مهیج را به زنان آموزش می‌دهد. البته نباید توقع داشت باشگاه‌هایی که در آن نینجاها کار می‌کنند باشگاه‌های مجهزی باشد. چون از قرار معلوم مثل بسیاری دیگر از باشگاه‌های ورزشی در زیرزمین مکان‌های مختلف تعبیه شده‌اند و همان امکاناتی را دارند که مثلا یک دیگر قرار باشگاه شناخته‌شده برای ورزش را در پیش رو دارند. حال خیلی خوش‌شانس باشید جایی که تبدیل می‌کنید دستگاه تهویه‌اش خوب کار کند! البته پیش‌بینی‌ها حالا بعد نشسته کسی از نینجارنجر بودنش بشود؛ حداقل در بین این دختران نمونه‌ای وجود ندارد. ساحل که بچه‌سالی می‌شود نینجارنجر است می‌گوید علاقه‌اش به سلاح و حرکات اکروباتیک باعث شده تا بخواهد نینجا شود: «به نظرم نینجارنجر ورزش بسیار کاملی است که شما را از پراختن به بقیه ورزش‌های رزمی بی نیاز می‌کند». در کل برای صحبت‌هایش که می‌نشینی به یک نتیجه می‌رسی: اینکه این دختران «نینجارنجر»بودن را انتخاب کرده‌اند تا خودشان را به چالش بکشند. نیلوفر که از سال ۸۷ نینجا شده، یکی از دختران نینجایی است که می‌گوید بقیه ورزش‌ها انرژی زدوش را خالی نکرده است: «پیش از اینکه نینجارنجر شوم در رشته‌های ورزشی مختلفی فعالیت داشتم. هر چقدر هم فعالیت می‌کردم، بیسکتبال و والیبال فعالیت می‌کردم، ولی هیچ‌کدام از این رشته‌ها انرژی درونم را تخلیه نمی‌کرد. برای پیدا کردن ورزشی که این انرژی را از بدنم خارج کند، سراغ رشته‌های مختلفی رفتم تا اینکه به نینجارنجر رسیدم. آن زمان بود که متوجه شدم چه رشته ورزشی کاملی است. حالا نزدیک به ۱۰ سال است که این رشته فعالیت می‌کنم و مدرک مربیگری را هم گرفته‌ام». «کامل‌بودن» این رشته ورزشی در صحبت‌های بقیه نینجاهای دختر هم به گوش می‌رسد؛ همگی پیش از این یکی، دو رشته ورزشی را امتحان کرده‌اند که غالبا یک‌جا رشته‌های رزمی از انجمه تکواندو، کیک‌بوکسینگ یا کاراته در آن سبهم بسزایی داشته ولی هیچ‌کدام به اندازه نینجارنجر بودن به آنها نجسبیده است.

۲دنیای متفاوت

دنیای این دختر«ا دنیای متفاوتی است؛ بدون لباس نینجا، کاملا شوخ‌طبع هستند و مثل هزاران زن و دختر دیگر، دل‌مشغولی کارهای روزمره‌شان را دارند، ولی زمانی که لباس نینجا به تن می‌کنند، دیگر همه‌چیز عوض می‌شود؛ خبری از خنده و شوخی نیست و همگی به‌جد مشغول فعالیتی می‌شوند که قرار است انجامش دهند. برخلاف تصور تعداد زیادی که فکر می‌کنند نینجارنجر فقط برای ارائه نمایش‌های فردی است، این رشته ورزشی مسابقاتی جدی در سراسر کشور دارد که در سطح استانی بین هیئت‌ها و در نهایت مسابقات کشوری برگزار می‌شود. از این گذشته چند وقتی هم می‌شود که اعزام فرد دیگر تقریبا ساده‌تر می‌گردد؛ اینکه بتوانید در راه رسیدن به مربیگری قهرمان کشور شوند. دلیل دارد: این‌گونه آنها می‌توانند تجربیات مختلفی را که در این مبارزات به دست می‌آورند، در اختیار بقیه شاگردان‌شان هم بگذارند». اگر دختری تصمیم بگیرد از همین امروز به جمع دختران نینجای ایرانی اضافه شود، باید صبور باشد؛ چون از قرار معلوم برای فرگرفتن کمربند مشکی این رشته ورزشی باید چهار یا پنج سال تمرین کند و با مسابقه‌های ویژه، دوره‌های مختلف را از پایه طی کند. هر دوره و هر رده هم که با یک سلاح کار می‌شود و دست آخر به کمربند مشکی ختم می‌شود. البته شرایط سنی در این رشته معنایی ندارد؛ آن‌طور که نایب‌رئیس این رشته می‌گوید «الان از سن سه سال تا زنان ۵۰ و بعضا از ۵۰ سال بالاتر» هم در این رشته مشغول فعالیت هستند که همگی هم کارشان را از صفر شروع کرده‌اند. «اول که تمرینات و مبارزه‌های ما هوبی می‌بینند، تصور می‌کنند از پیچ‌سالگی چیزی ورزش‌های کرده‌ایم که الان توانایی‌اش را داریم. درست تصورشان مثل این است که بقیه ورزش‌های دیگر را در سن‌های بالای هشت سال برای زیمناستیک می‌برند، می‌گویند دیگر دیر است. فکر می‌کنند این رشته هم همین‌طور است، ولی محدودیت سنی نداریم». این هم بخشی دیگر از صحبت‌های شیوا است که تایید می‌کند برای ورود به این رشته هیچ‌گونه شرط سنی وجود ندارد.

واکنش خانواده‌ها

اینکه دختران جذب رشته‌های رزمی بشوند، در نگاه اول پیچیده است؛ در گذشته معمولا خانواده‌ها حراس‌برای این از داشتند که دختران‌شان بشیه جایی که تبدیل می‌کنند دستگاه تهویه‌اش خوب کار کند! البته این